

Đêm biển

Đêm biển đen và mịt mờ, con người ta sẽ không thấy được đâu là phía trước, nhưng rồi thì đêm cũng sẽ qua, ánh mặt trời rồi cũng sẽ tỏa nắng xóa tan đi bóng đêm đen tối.

Sơn và Thủy hai người rất yêu nhau nhưng chuyện tình yêu của họ không hề dễ dàng, bởi Thủy là con gái sinh ra trong một gia đình giàu có, cha làm Giám đốc công ty lớn, mẹ là chủ shop thời trang, từ nhỏ cô được sống trong nhung lụa, cuộc sống đầy đủ, sang giàu. Tuy vậy, Thủy lại là một cô gái rất cá tính, cũng rất tốt bụng, sống chan hòa với mọi người, hầu như ai cũng yêu quý cô gái này. Trái ngược hoàn toàn với cuộc sống của Thủy, Sơn sinh ra trong một gia đình nghèo ở vùng ven biển, ba mất khi anh mới vào lớp 10, vì vậy Sơn đã sớm phải bươn chải để kiếm tiền phụ giúp mẹ lo cho hai đứa em gái nhỏ song sinh. Cuộc sống làng biển suốt ngày đội nắng, công việc của dân chài đã tôi luyện cho Sơn một thân hình rắn chắc và làn da ngăm đen đặc thù dù vậy vẫn không che được nét duyên của anh qua hai cái lúm đồng tiền nhỏ.

Thi đại học Sơn chọn cho mình nghề thầy giáo, dù hàng ngày vẫn bám chân vào biển nhưng vốn sẵn thông minh, Sơn vẫn luôn là học sinh giỏi có thành tích tốt ở trường. Vậy nên chuyện Sơn thi đỗ đại học không hoàn toàn bất ngờ với dân chài quanh xóm nghèo này. Ngày Sơn khăn gói lên đường vào Sài Gòn nhập học hai cô em gái mới hơn 6 tuổi. nhìn mẹ gầy gò, em gái thơ đại Sơn chẳng nỡ bước đi. Nhưng mẹ gạt nước mắt tiễn Sơn ra xe, đuổi vào tay Sơn sắp tiền nhàu cũ kỹ, mẹ dặn dò:

- Ráng lo học nha con, tự chăm sóc cho mình, đừng lo lắng ở nhà, học thành tài rồi về nuôi mẹ, nuôi em.

Sơn thấy khỏe mắt cay xè, gật đầu vâng theo lời mẹ rồi lên xe. Chiếc xe đưa anh đến vùng đất lạ. Năm ấy Thủy vẫn còn là cô học trò lớp 11 thơ mộng.

Sơn vào thành phố, vốn là người năng động anh nhanh chóng tìm được việc khuân vác trong chợ, vừa làm vừa học, bốn năm trôi qua thật nhanh như một giấc mộng, mới đó mà chỉ còn hơn 4 tháng nữa là anh tốt nghiệp ra trường, chính thức trở thành thầy giáo. Từ năm hai đại học anh không còn làm khuân vác ở chợ nữa, anh trở thành gia sư dạy kèm Toán, Lý cho các em từ cấp 1 đến cấp 3. Một ngày dạy 2,3 em, vì học giỏi lại có cách dạy hay nên nhiều phụ huynh yêu thích vì vậy mà nghề dạy thêm giúp anh trang trải được cuộc sống nơi thị thành và còn tích góp gửi về quê cho mẹ.

Sáng hôm ấy, một cô gái khá xinh đến xóm nhà trọ tồi tàn với chiếc xe bóng loáng, nhờ người quen chỉ giúp cô tìm đến anh nhờ làm gia sư cho thằng em trai đang học lớp 8 cả hai môn Toán, Lý. Hỏi ra mới biết cô gái này cũng dữ dằn lắm chứ là sinh viên kinh tế của đại học Kinh tế mà, anh chần chừ cô nàng cười tươi:

- Không phải em trai tôi dở đâu, tại hai chị em không hợp, với lại tôi cũng không có năng khiếu giáo viên nên không dạy nó được, chứ không phải bó tay vì nó tệ hay nghịch ngợm mà tìm tới anh đâu.

Cái cô này hay thật hiểu được cả suy nghĩ trong đầu anh, nhưng sao nụ cười ấy hiền lành và ấm áp đến thế làm anh thoáng bối rối.

- Giáo viên là học mới được chứ không phải năng khiếu.

- Uhm... vậy anh học rồi đó dạy giùm tôi đi.

Cô lại cười làm anh cũng cười nham nhở, sau cái câu nói bắt bẻ chẳng ra sao của mình.

Vậy là anh lại làm gia sư khi chỉ còn bốn tháng nữa là anh rời xa thành phố này về lại vùng quê biển thân thương. Anh luôn mong chờ ngày ấy, vì quay về, anh cần về để chăm sóc mẹ và hai cô em gái nhỏ nay đã lớn mà anh rất yêu thương. Nhưng khổ thay, đời nào dễ đoán được điều gì, mà hễ người ta tính trước nó lại bước không qua. Trái tim tưởng chừng như đá lạnh của anh suốt 4 năm đại học gặp vô vàng cô gái đẹp cũng nhiều lần hiểu được tâm tình của các cô gái dành cho nhưng vẫn lạnh lùng là thế, vậy mà chưa được bốn tháng, đến làm gia sư mỗi ngày 3 giờ, mỗi tuần 4 lần, trái tim anh dường như tan chảy mất rồi.

Với ánh mắt long lanh ấy, với cái nhìn chăm chăm vào quyển sách, với cái miệng ngọt ngào mời thầy giáo ăn chè cho mát, mời thầy uống sting tăng lực và y như rằng sau những cái mát, những cái tăng lực ấy là mớ sách vở với những câu toán khó nhằn được nhờ vả bằng cặp mắt long lanh đến tội. Rồi cả khi cãi nhau tranh thầy giáo với thằng bé Tính, hình bóng Thủy đã không thể rời khỏi trong tâm trí của Sơn.

Anh biết Thủy cũng đã khác, cái cách cô nhìn anh hay cái cách cô kéo dài thời gian lúc tiễn anh về hay cả khi cô cố tình xì bánh chiếc xe máy cũ của anh để được chở anh về, rồi hôm sau lại hi hục bơm vào (theo lời kể của cu Tính). Anh thấy ấm lòng và hạnh phúc vô cùng. Những lần đứng trước cô anh chỉ muốn hét lên "Anh yêu em" cho cô biết để được thấy ánh mắt hạnh phúc của cô. Nhưng, anh không làm được, anh biết mình là ai, cô ấy là ai. Anh không muốn làm cô ấy bị tổn thương vì tình yêu này chắc chắn sẽ không được chúc phúc.

Bốn tháng đi dạy không mấy lần được gặp người nhà cô, những qua những lần gặp ngắn ngủi đủ để anh hiểu được rằng, yêu cô là điều không thể với anh. Không còn dạy mấy buổi nữa nhưng anh quyết phải lạnh lùng với cô, anh cáu gắt khi cô hỏi bài "Em không thấy tôi đang bận dạy cho Tính sao?", "em học hay tôi học?". Ngày đầu tiên cô bất ngờ đến há hốc mồm khi thấy ánh mắt lạnh lùng của anh. Mắt cô rung rung, tim anh như vỡ nát, anh chỉ muốn đưa tay ra vuốt mái tóc cô thật nhẹ để cô biết rằng anh yêu quý cô biết bao nhiêu. Nhưng, không được như thế, anh vẫn lạnh lùng. Chai sting cô mang vào vẫn còn nguyên sau buổi dạy, đau họng nên anh uống nước sôi, chè cô mang lên anh bảo khó ăn quá rồi để đó. Thằng Tính đâm ra ghét thầy không chịu học vì thầy làm chị nó buồn. Anh biết cô đã dỗi dành thằng bé để anh dạy nó những ngày cuối cùng. Cô không còn vào phòng lúc anh đang dạy nữa, thằng Tính thì cặm cụi học không nhìn anh lấy một lần.

Những tiết học cuối cùng trôi qua nhanh nhưng lại nặng lòng trong anh. Sắp không còn gặp cô nữa rồi, anh biết với anh cô đã quan trọng đến đâu, những ngày qua không thấy nụ cười của cô, anh thấy mình như một cây khô thiếu nước, sức sống trong anh hao mòn mỗi ngày. Những lần thấy cô lên nhìn anh qua cửa sổ lúc anh về, tim anh như bị một nhát dao đâm vào đau buốt. Anh vẫn ngồi lặng yên trên xe, đầu cúi nhìn vào màn đêm mù mịt, như chính tình yêu lặng lẽ của anh.

Ngày cuối cùng, ba cô có ở nhà, ông đưa cho anh chiếc phong bì với những lời cảm ơn vì anh đã dạy rất tốt, thằng Tính chẳng thêm cảm ơn anh lấy một lần, đi thẳng lên lầu, cô ngồi im không nhìn anh nhưng xé vụn tờ báo trên tay. Ba cô thấy sự lạ của các con, sắc mặt ông đổi khác, anh thấy bất an, ông nhận ra điều gì rồi ư, anh phải đi thật nhanh, anh đi rồi mọi thứ sẽ kết thúc.

Hơn một tuần trôi qua anh đã không gặp cô, mọi thứ như sụp đổ dưới chân anh, anh vẫn đến trường nhưng không nghe thấy gì cả, mọi nơi anh qua đều thấy ánh mắt buồn xa xăm của cô, không đêm nào anh ngon giấc, nửa đêm anh bật dậy bởi cô xuất hiện cả trong giấc mơ của anh cô trách anh hèn nhát, trách anh vô tình, trách anh biết cô yêu anh mà vẫn tránh né. Anh tìm đến thuốc lá để giết những nỗi đau khi nhớ đến cô, nhưng trong làn khói ảo mờ, nụ cười của cô, ánh mắt của cô lại được vẽ lên rõ nét. Suốt những ngày qua anh gầy đi hẳn, gương mặt xanh xao.

Đến đúng ngày thứ mười khi anh đang vật vờ lê bước ra khỏi cổng trường, ánh mắt anh mơ hồ nhìn thấy cô đến đó, anh cười với ảo giác của chính mình, anh cứ bước tiếp đi, quay về một hướng khác, giọng nói nhỏ nhẹ của cô vang lên gọi tên anh "Anh Sơn", anh vẫn bước và đau khổ nghĩ rằng mình nhớ cô đến mức có thể tưởng tượng ra cô đứng đó và gọi tên anh, cho đến khi có bàn tay ai đó chạm vào vai anh khẽ nhắc "cô bé gọi mày kia, bị điên hả mày, sao không quay lại, cô bé xinh quá chừng?" tiếng cười vang của hai thằng bạn đánh thức cái mơ hồ của anh, quay nhìn lại, thật đúng rồi là cô đang đứng đó, bên kia đường,

cô đang vậy tay gọi anh, ánh mắt anh vụt sáng, là cô đứng đó đúng là cô chứ không phải ảo giác của anh, anh mừng đến muốn nhảy cẫng lên và chạy thật nhanh đến bên cô nhưng anh giữ bình tĩnh. Bước đến gần cô, anh lạnh lùng:

- Em đến tìm bạn à, có quen ai ở đây sao?

Ngược với sự lạnh lùng của anh, cô rung rung nước mắt, đôi tay nhỏ sờ lấy khuôn mặt anh.

- Anh gầy quá, anh không ăn uống gì sao?

Anh bất động trước tình cảm của cô, nhìn cô đi, cô cũng đã gầy đi, gương mặt trắng nổi bật những quầng thâm, anh đau đớn gạt tay cô ra, cô cười nụ cười ỉu rĩ:

- Mình đi uống cà phê nhé, em vẫn chưa cảm ơn anh, đi đi, một chút thôi không mất nhiều thời gian của anh đâu.

Anh muốn từ chối nhưng chân anh lại bước theo cô, anh làm sao từ chối được đây vì thật sự khi gặp cô anh chỉ muốn ôm chầm mà giữ lấy, muốn yêu thương mà giữ cô thật chặt bên cạnh. Góc quán ven đường tuy nhỏ nhưng sang trọng, hai người ngồi im lặng, anh uống cà phê, cô vẫn là sting quen thuộc.

- Anh uống cà phê à?

- Uhm.

- Một thói quen mới sao?

Anh im lặng, anh cố tỏ ra lạnh lùng, ánh mắt cố gắng không hướng về cô dù biết rằng cô đang chằm chằm nhìn anh. Cô im lặng, im lặng thật lâu, cũng không uống nước, đá trong ly chảy tan gần hết. Tưởng chừng cô sẽ im lặng mãi nhưng không sau bản nhạc "nơi tình yêu bắt đầu" kết thúc. Cô lên tiếng trong nghẹn ngào.

- Anh nói đi....là anh yêu em đúng không.

- Không.

- Anh nói dối.

Cô hét lên, anh bất ngờ nhìn cô, nước mắt cô đang chực trào trên đôi mắt long lanh.

- Anh nói dối, rõ ràng anh yêu em nhưng lại không dám nói vì anh sợ đúng không, vì anh sợ mình không xứng đáng, vì gia đình em khác biệt với anh đúng không, anh sợ ba mẹ ngăn cản vì vậy mà anh không dám yêu em đúng không?

Càng nói cô càng kích động, nước mắt đã lăn dài trên đôi gò má xanh xao, anh vẫn không nhìn cô nhưng lạ thay anh không muốn che giấu nữa, anh thổ lộ vì cô không phải là cô gái ngốc, cô đủ thông minh để hiểu tình cảm của anh, vậy sao anh phải giấu. Anh nhẹ nhàng, nhưng tim anh thì đau đớn nặng nề

- Em đã hiểu vậy sao còn tìm anh, muốn nghe chính anh nói sao, rằng chúng ta thật sự không thể nào, khoảng cách của chúng ta là quá xa xôi, em đã biết rõ điều đó, đáng ra không nên tìm anh nữa.

Anh im lặng lại chìm vào nỗi đau tuyệt vọng của riêng anh. Cô nhào người qua chiếc bàn nhỏ, đôi tay nhỏ bé nâng lấy khuôn mặt anh, bắt anh nhìn vào cô, gương mặt xinh đẹp đó đang đầm nước mắt.

- Anh ngốc à! Chỉ cần anh nói yêu em thôi, mọi thứ còn lại không quan trọng mà.

Nhìn vào cô anh hạnh phúc vô cùng nhưng mọi thứ vẫn là không thể. Anh đứng dậy để bàn tay cô lạc lỏng giữa khoảng không.

- Tất cả đều là không thể, chỉ vài ngày nữa anh sẽ rời Sài Gòn, cảm ơn tình cảm của em, anh chắc chắn sẽ còn yêu em đến nhiều năm nữa nhưng vậy thì sao, chúng ta vẫn là không thể. Em hãy thôi yêu anh, ngoan ngoan học tiếp, ngoan ngoãn làm cô tiểu thư xinh đẹp, cuộc sống của em rồi sẽ êm đềm, rồi em sẽ quên mất anh là ai mà thôi.

Anh bước đi, một giọt nước nào đó đi lạc trên mắt anh, là mưa chẳng, trời đang nắng gắt trên đầu mà, không có mưa nhưng có một cơn bão đang âm thầm trỗi dậy trong lòng anh, cơn bão ấy đang đánh gục trái tim vốn đã nát tan của anh, nó đập tim anh nát vụn thành cát bụi. Anh đi rồi cô ngồi bất động trên ghế, không biết đến bao lâu thì thấy ba cô xuất hiện ngồi xuống ngay chiếc ghế của anh vừa đi. Ông không giận dữ, gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc.

- Chuyện là như thế nào?

Giọng nói lạnh lùng, uy nghi phá tan bầu không khí yên tĩnh, cô chợt nghĩ nếu kể với ba, ba đồng ý thì anh sẽ không còn trốn tránh nữa, dù ba tuy nghiêm khắc nhưng trước giờ ba vẫn rất thương cô. Cô cất tiếng thổ thê.

- Con yêu anh ấy và anh ấy cũng vậy, ba cho phép...

Chưa nói hết câu, giọng nói lạnh lùng của ba cô cắt ngang

- Ngày mai con thu dọn đồ đạc, tuần sau sẽ sang Ý du học, thủ tục ba sẽ làm trong vòng năm ngày, trường cũng đã chọn từ trước rồi thay vì đợi con học xong bây giờ sẽ đi ngay. Giờ thì về nhà được rồi.

Ba đứng dậy bước đi trước sự ngỡ ngàng của cô, cô đúng là ngốc mà thừa biết là không thể sao còn nói ra làm gì chứ. Đúng là ngốc. Về đến nhà cô ngay lập tức bị khóa trái trong phòng, khóc hết nước mắt ba mẹ cũng không lay động. hôm sau, anh vừa ra bước ra khỏi nhà trọ đã thấy ba cô chờ sẵn, anh được mời lên xe, không gian im lặng, đến hơn năm phút trôi qua ông mới lên tiếng.

- Anh làm rất tốt, không đồng ý và xa lánh con gái tôi là anh đã làm đúng, hãy tiếp tục như vậy!

Anh đau đớn nhìn người đàn ông gương mặt không lộ một cảm xúc.

- Cháu biết mình không xứng đáng để yêu cô ấy, cũng không tự tin để mang lại cuộc sống hạnh phúc cho cô ấy, nhưng cháu yêu cô ấy và cháu biết hai bác sẽ không bao giờ đồng ý, vậy nên điều duy nhất cháu có thể làm cho cô ấy chỉ có thể là xa lánh, cho cô ấy quên đi cháu.

- Anh rất hiểu chuyện, nhưng con bé nhà tôi rất không nghe lời, nó sẽ nhất định không đi du học nếu anh còn ở đây. Tôi sẽ cho anh một số tiền, anh hãy cầm nó và rời khỏi nơi này.

- Không cần đâu ạ! Cháu sẽ đi khỏi đây, nhưng xin bác hãy giữ lại tiền của bác. Cháu đi vì cháu yêu cô ấy, không phải vì tiền của bác.

Anh thấy khinh miệt đồng tiền ấy làm sao, những đồng tiền mua đi hạnh phúc của con gái mình, anh thật sự khinh thường. xuống xe, con tìm anh đau nói, quay về phòng anh thu dọn đồ đạc, nơi này anh nên đi rồi đúng không.

Cô tuyệt thực đã hai ngày, mệt lả cả người, cô không còn sức để khóc nữa, nằm vật ra giường. Thằng Tính vào phòng bùng theo tồ cháo cô không buồn nhìn, thằng bé thì thào vào tai chị, mắt cô sáng lên, bật dậy

như cái lò xo, ăn lia lịa tô cháo mà chẳng cần biết ngon hay dở, rồi lê vào phòng tắm cho cơ thể tỉnh táo lại. nằm trong làn nước mát lạnh cô thấy cơ thể dần khỏe lại, bây giờ cô có thể chạy 50km/h. Thay bộ đồ gọn nhẹ, đợi đến 7h.

Đúng như in kim dài vừa chỉ số 12, kim ngắn số 7 là thằng Tính nhẹ nhàng mở cửa, hai chị em lên ra bằng cửa sau vì bà vú và ông bảo vệ bận xem phim nên chẳng hề hay biết (đây là thành quả của thằng Tính sau 2 ngày quan sát nó biết giờ này bà vú và ông bảo vệ sẽ dán mắt vào tivi nên nó lên vào phòng ba mẹ lấy chìa khóa phụ và lên kế hoạch này). Trèo qua hàng rào, cô nhìn thằng em với anh mắt biết ơn, còn thằng bé khoác tay làm điệu bộ không cần đâu đi đi với chị. Cô nở một nụ cười hiền với nó, rồi bước đi, con đường đêm vắng vẻ, chiếc taxi được gọi sẵn đã chờ ngoài đường chính.

Đến nhà trọ của anh, cửa đã khóa ngoài, nghĩ thầm anh đi đâu đó nên cô ngồi đợi, cô cứ đợi, đợi mãi chẳng biết đến bao lâu thì Đông và Quân về. Họ là bạn cùng phòng của anh, họ cũng gặp cô hôm cô đến nhờ anh làm gia sư và hôm cô đợi anh ở trường, họ không biết nhiều về chuyện tình cảm của cô và anh, vì anh là người ít nói có chuyện gì cũng giấu trong lòng, nhìn cô ngồi thu lu trước cửa họ bất ngờ nhưng đoán ra được ít nhiều. từ khi anh nghỉ dạy ở nhà cô anh vật vờ như cái xác, cho đến hôm qua anh đột nhiên thu dọn đồ đạc về quê khi đúng ra hơn 10 ngày nữa mới lấy bằng tốt nghiệp. Nghe cô kể, họ thương cho chuyện tình yêu của hai người nhưng giúp được gì đây, Sơn đã về quê cô nài nỉ xin địa chỉ nhà anh, Quân không đành lòng nên cho cô, dù rằng cả hai người họ đều chưa một lần đến quê Sơn nên anh cũng không mong cô đi tìm làm gì. Nhận lấy tờ địa chỉ từ tay Quân cô vừa kịp cất đi thì ba cô đã vào đến cửa, ông giáng cho cô một tát tay đau điếng rồi lôi cô xông xộc lên xe trước sự ngỡ ngàng của Đông và Quân.

Anh về nhà mẹ và hai em gái vui mừng khôn xiết, nhưng anh nào có vui được, hôm qua Đông gọi kẻ cho anh nghe như cảm nhận được cái nóng rát trên gương mặt cô từ cái tát của ba, chắc cô đau lắm nhưng ngoài giận dữ ra anh làm được gì hơn. Anh hối hận và tự trách bản thân mình, sao anh lại nhận lời dạy kèm của cô, sao anh lại mềm lòng với nụ cười đầu tiên ấy. anh nghĩ người nhìn màn đêm mà không hay mẹ đã đứng sau anh từ bao giờ. Mẹ ngồi xuống cạnh bên, ôm anh tựa vào vai gầy của mẹ.

- Mẹ con mình nghèo, không lo nổi cho thân, ráng chăm chỉ làm việc để khấm khá hơn rồi cưới một cô gái vừa với mình, đừng leo trèo làm chi con ạ vừa đau mình vừa khổ người.

Anh im lặng tựa vào vai mẹ, có lẽ mẹ nghe được anh nói chuyện với Đông, mẹ mà con mình làm sao lẽ nào không biết được. Anh đúng là một thằng tồi tệ vừa làm khổ cô, vừa làm khổ mẹ.

Nhận bằng tốt nghiệp xong anh xin vào làm thầy pử một trường nhỏ trong huyện, lương bổng thấp nhưng đủ lo cho gia đình. Anh sông đều đặn sáng đến trường đi dạy, chiều có tiết thì dạy, không thì đi xuống biển phụ việc cho ghe chài, tối đi dạy thêm trong chợ, mọi việc tấp tểnh chiếm hết trọn thời gian của anh, anh cố làm cho mình thật bận rộn để thôi nghĩ về cô nhưng bóng hình cô chưa bao giờ rời khỏi tâm trí anh, khi màn đêm buông xuống nhưng ngôi sao lấp lánh, khi buổi dạy thêm kết thúc trên con đường về, những ngày tháng dạy thêm ở nhà cô lại dấy vò tâm trí anh. Nhưng anh thấy nhẹ nhõm hơn khi tháng trước Đông gọi cho anh hay là cô đã đi nước ngoài du học, cô đi rồi chắc sẽ quên anh, anh thật sự mong cô hạnh phúc, còn anh chỉ là đôi lúc nhói đau khi nhớ về cô mà thôi.

Ba tháng trôi qua cuộc sống của anh vẫn bình thường như vậy, một chiều nời làng chài xôn xao, một cô gái nào đó dịu dàng với chiếc váy màu xanh biển lần la hỏi thăm nhà anh. Bọn trẻ con thích thú dẫn cô đến nhà thầy giáo của chúng. Kể cho cô nghe những tiết học thú vị với thầy trên suốt chặng đường đi. Cô thầm nghĩ anh vẫn vậy, vẫn dạy hay và hấp dẫn như vậy. cô dừng chân trước căn nhà nhỏ đơn sơ, trong một con hẻm nhỏ với những căn nhà gần như bé bằng nhau, không một màu sơn, chỉ có tường vôi, màu xám xỉ mẫm hay như nhà anh còn nguyên màu gạch ông. tụi trẻ con đã tản đi hết sau khi gọi cái Trâm, cái Trân ra đón khách. Hai cô bé giống nhau như hai giọt nước, gương mặt bầu bĩnh, làn da rám nắng vẫn không che được nét duyên qua đôi lúm đồng tiền gương mặt này, nét duyên này giống y của anh, nét duyên làm cô say đắm đến bất chấp tất cả mà yêu thương. Mím cười với hai cô bé

- Phải nhà anh Sơn không em?

Hai cô bé gật đầu, e dè nhìn cô.

- Chị là bạn anh Sơn, có anh ở nhà không em?

- Không chị à! Chỉ có mẹ thôi.

Một người phụ nữ bước ra tay chân đang dở việc gì như đang giặt giũ, ướt sũng cả

- Ai đây có việc gì vậy? thằng Sơn không có nhà.

- Cháu chào bác ạ! Cháu là Thủy bạn của anh Sơn ạ, cháu từ Sài Gòn ra ạ.

Bà nhẹ cười, như đoán ra được đây chính là cô gái làm cho con trai mình từ khi trở về đến nay chưa nở một nụ cười. Bà mời cô ngồi, cái Trâm đem nước cho cô, cái Trân lén nhìn cô từ sau tấm rèm cửa. Bà ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

- Cháu uống nước đi, chắc đi đường xa mệt rồi, chiều nay thằng Sơn xuống bến đón cá tiếp người ta.

Cô nhấp chén nước, nhìn quanh căn nhà nhỏ đơn sơ, căn nhà trắng xi măng, không màu gì ngoài một màu xám tro. Chiếc bàn gỗ nhỏ nơi cô và mẹ Sơn đang ngồi còn đủ chỗ cho hai người nữa, cạnh bên là chiếc giường nhỏ ọp ẹp, phía sau tấm rèm cửa chắc là phòng ngủ, gian bếp bên trái nhà chật đầy củi khô, cô đã thấy lúc mới bước vào. Cô và mẹ anh trò chuyện về những tháng ngày anh ở Sài Gòn, cô không giấu nổi cảm xúc ngọt ngào qua từng kỷ niệm với anh, thỉnh thoảng cô lại cười như chính mình đang sống lại những ngày tháng ấy.

Bà im lặng nghe những cảm xúc của cô, cô gái này là người con trai bà yêu nhiều biết bao nhiêu, cô gái cũng thật hiền lành, thật thà và cũng yêu con trai bà nhiều biết bao nhiêu, chỉ là... bà xót xa cho những cảm xúc đang dâng trào trong cô. Đắm chìm với những giây phút đã qua, bất giác nỗi nhớ anh lại đau thắt tim cô, cô muốn gặp anh ngay bây giờ, tại sao cô phải đợi, tại sao phải ngồi đến lúc anh về. Cô sẽ đến đây, như cô đã từ Ý về đây, mặc cho mẹ anh có bảo rằng anh sắp về, mặc cho nơi ấy xa xôi, cô mặc kệ bởi với cô nơi nào có anh nơi đó thật đẹp và hạnh phúc.

Trâm và Trân dẫn cô đi tìm anh, quãng đường thật sự rất rất xa, Trâm chở cô trên chiếc xe đạp cũ cọt kẹt, Trân chạy theo bằng chiếc xe nhỏ xíu mượn của nhà hàng xóm. Chạy theo con đường bờ biển, gió mát thổi tung bay mái tóc dài chấm vai của cô. Phía xa khung cảnh ồn ào náo nhiệt hiện ra, người khuân, người vác, người xách, người mang, đi ngược, đi xuôi. Dưới cái nắng chiều ai nấy cũng đầm mồ hôi, Trâm chọn cho cô một chỗ mát dưới hàng cây, Trân định chạy đi gọi anh hai, nhưng cô ngăn lại, cô sẽ ngồi đây đợi anh. Ánh mắt cô dán chặt vào tấm lưng trần mạnh mẽ của chàng trai cô yêu say đắm, làn da nâu của anh thêm rám nắng mấy tháng qua lại càng thêm sần chắc. Nhìn thấy anh bao nhiêu hạnh phúc trong cô nó thật và rõ ràng hơn rất nhiều khi cô đặt chân xuống sân bay sau nhiều ngày nhớ anh đến đau đớn, để rồi không thể chịu hơn được nữa cô từ bỏ Ý quay về tìm anh.

Nắng chiều bớt gay gắt, hai con bé đã về từ lâu, cô vẫn ngồi đó, người dân thưa thớt dần, chỉ còn lại vài người sau cùng. Những cái vẫy tay tạm biệt, anh ôm rổ cá lầm lũi rời xa biển, bước được hơn mười bước. Anh dừng lại khi thấy cô đứng đấy nhìn anh trong tà áo màu xanh biển. Như ngỡ mình đang mơ, bao nhiêu lần ảo tưởng cô đang kề bên làm anh không dám tin đây là sự thật nhưng anh vẫn bước nhẹ nhàng về phía cô, cô vẫn đứng đấy nhìn anh, chỉ còn cách cô chừng ba bước chân anh dừng lại, nếu anh chạm vào cô, cô có biến mất không. Giọng nói của cô dịu dàng:

- Anh vẫn khỏe nhỉ, vẫn cao lớn như thế chỉ là lại đen thêm.

Anh biết rằng đây không là mơ, cô đứng trước mặt anh là sự thật, anh hạnh phúc muốn ôm chầm lấy cô, nhưng lý trí của anh bao giờ cũng mạnh mẽ. Anh giấu niềm vui sau giọng nói bình thản

- Em không ở Ý hay sao?

- Em về rồi!

Cô lưỡng lự trước được anh sẽ như này mà, cô sẽ không mắc bẫy của anh mà nổi giận đâu. Anh cười lạnh

- Ở Ý không có gì vui sao, để tiêu thư em đây lại về nơi này?

- Ở đó không có anh mà.

Dù cũng đau lòng đấy nhưng cô giấu lại, cô biết anh đang giả vờ mà. Còn anh thì sao chứ giấu đi niềm vui của mình, nói những câu làm cô đau lòng, anh vui sao, làm sao có thể vui anh đau đớn gấp trăm lần để giằng xé trái tim mình nói ra những câu vô tình như thế.

- Em nên ở lại lâu hơn nhỉ, các chàng trai ở đó rất đẹp trai, ga lăng và cả phóng khoáng nữa, em sẽ thú vị hơn về đây với một anh chài nghèo nàn, sẽ chẳng có gì cho em vui chơi đâu.

- Vui chơi ư? anh nghĩ em đến đây để vui chơi ư, không đâu? em đến đây để giữ lấy tình yêu của em. Em cũng đã từng buông xuôi, em đã từ bỏ nhưng anh chưa bao giờ rời xa trong tâm trí em, trong trái tim em hình ảnh của anh dẫn dắt em đến đâu đơn, đẩy em đến mức bất chấp tất cả chạy về đây tìm anh. Em đã không còn sợ điều gì nữa, em chỉ muốn yêu và được yêu, bởi chính tình yêu của anh chứ không là của ai khác. Em đã cố gắng đến vậy, đấu tranh vì tình yêu của mình như vậy. Tại sao anh không từ bỏ cái khoảng cách giàu nghèo để yêu em chứ. Tại sao không thừa nhận rằng anh yêu em và cũng cần em như chính em đang rất cần có anh.

Cô dốc hết những cái đắng, ảm ức trong lòng hòa cùng những dòng nước mắt. Anh nhẹ nhàng gạt nước mắt cho cô, từng lời cô nói, từng giọt nước mắt của cô chứa sâu vào trái tim không lạnh lạnh của anh.

- Nhưng dù sao cái khoảng cách của chúng ta vẫn tồn tại em à

Cô ôm chầm lấy anh khóc nức lên, không nói một lời chỉ có nước mắt hòa cùng những giọt mồ hôi trên lưng anh. Đến lúc này đây anh không còn che giấu được nữa, vòng tay anh ôm lấy cô, anh có phải chăng cũng nên xóa hết khoảng cách, không sợ sệt gì nữa, mặc kệ tất cả yêu thương cô như cô đã dành cho anh.

Bữa cơm chiều trên chiếc bàn nhỏ với những món ăn dân dã miền biển, không khí yên lặng, anh gấp cho cô miếng cá to, mẹ cho cô vài cọng rau luộc, nhìn cô vui vẻ nhận ăn ngon lành, anh thật xót xa, cô yêu anh thật sự quá thiệt thòi rồi, cô tiêu thư đài các như vậy, thướt tha như vậy, cái nắng miền biển này sẽ làm đen sạm làn da trắng ngọc ngà của cô, nước biển mặn sẽ làm hư mái tóc mượt mà óng ả này, anh yên lặng nhìn cô, cảm thấy được những suy nghĩ trong anh, cô mỉm cười thật tươi

- Các món ăn bác nấu thật sự rất ngon ạ, lâu lắm rồi cháu mới có bữa cơm ngon như vậy

Mẹ anh cười hiền, ý nghĩ âm thầm hiện ra trong đầu bà "cô bé này sau lại không yêu được chứ"

- Ngon thì cháu ăn nhiều vào nhé, cháu trong gầy quá

- Vâng ạ! Ai cũng bảo cháu gầy, mà bác nấu ăn ngon quá chừng, cháu nhất định phải nhờ bác chỉ vài món mới được.

- Được rồi, bác sẽ chỉ cho, cháu định nấu món gì?

- Dạ, món... món mà anh Sơn thích nhất ý

Không gian lại chìm vào im lặng, hai đứa trẻ vô tư ăn hết bữa cơm, người lớn trong đầu ý nghĩ này đuổi theo ý nghĩ khác. Cả hai mẹ con anh đều cảm nhận được tình yêu chân thành của cô, nhưng liệu phút giây này sẽ kéo dài được đến bao lâu đây, tình cảm này anh nhận làm sao đây. Anh cho cô được gì để mà dám nhận tình yêu cao đẹp của cô, anh thật sự lo sợ. Màng đêm buông với những cơn gió se lạnh, ngồi trước biển vắng nhìn những ngôi sao cao tít trên bầu trời, cô tựa vào vai anh, tiếng sóng biển rì rào nhịp nhàng theo giọng nói của cô

- Sau này sáng anh đi dạy, em phụ mẹ ở nhà "kinh doanh" gánh chè, trưa anh xuống bến, em theo anh ngồi ngắm biển, chiều về em học mẹ nấu ăn ngon cho anh, cuộc sống như vậy thôi, hạnh phúc lắm đúng không anh?

Mái tóc cô mềm mại xoa trên bờ vai anh, anh cũng chỉ mơ về hạnh phúc nhỏ nhoi ấy nhưng anh chưa dám mơ hết lòng để mơ nó cho trọn vẹn, người như anh nào dám mơ hạnh phúc nhỏ ấy cùng cô. Dù lòng đầy những con sóng âm thầm, anh vẫn mỉm cười nhẹ nhàng vuốt tóc cô

- Gánh chè mà cũng bảo là kinh doanh, em học kinh tế mà, phải kinh doanh cái gì lớn hơn chứ

- Vậy em phải kinh doanh gì bây giờ?

- Hay em thử kinh doanh nước mía hay cá viên chiên gì đi hahaha...a.a..

Anh cười giòn tan theo tiếng sóng đập vào bờ, cô lườm anh rồi cất tiếng cười

- Hay là em mở luôn quán ăn sáng, trưa thì bán nước mía, chiều bán chè nhĩ, thế thì chúng mình tiền để đâu cho hết nhĩ?

- À vậy thì tới lúc đó chúng mình đi du lịch nhé

- Cả năm người chúng ta đi du lịch châu Âu đi

- Em thích đi nước nào anh thích Hà Lan.

- Em thích Pháp thôi

- Hay mình đi châu Phi đi

- Anh giống châu Phi lắm rồi

Anh thật sự hạnh phúc dù không biết ngày mai ra sao nhưng hôm nay có cô bên cạnh anh vậy thì hôm nay cứ vui đi, hãy để những ngày bên nhau của hai người là những ngày hạnh phúc nhất để lại những kỷ niệm đẹp nhất để khi xa nhau rồi sẽ không phải hối tiếc. Đúng như vậy, anh sẽ cho cô những ngày đẹp nhất bên cạnh anh.

Hạnh phúc là khi bên cạnh nhau, cùng tạo ra những tiếng cười, dù đơn giản dù nghèo khổ thiếu thốn thì có nhau bên cạnh là hạnh phúc, là ngọt ngào. Nhưng cuộc sống luôn như thế thời gian hạnh phúc luôn trôi qua thật nhanh và ngắn ngủi.

- Có người nói là cậu dụ dỗ con gái của họ bỏ nhà theo cậu. Sơn, tôi biết cậu là người hiền lành, nhưng nhà người ta nói sẽ làm lớn chuyện này, dù gì trường này cũng có danh tiếng lâu đời rồi, nếu bị ảnh hưởng thì...cậu biết rồi đó phụ huynh học sinh họ không nghe mình giải thích đâu, cậu hiểu chứ.

- Vâng em biết rồi, em xin lỗi, thầy hiệu trưởng đừng lo

- Cậu là một giáo viên giỏi, tôi biết điều đó và rất tiếc nếu để cậu ra đi, nếu cậu thương lượng được với gia đình họ, trường rất sẵn sàng nhận lại cậu, đây là card họ nhờ tôi chuyển cho cậu, cậu đừng để phí tài năng của mình, thử xem nhé.

- Vâng cảm ơn thầy, em xin phép.

Lang thang trên con đường, anh biết rằng những ngày tháng tốt đẹp với cô thật ngắn ngủi và nó sắp kết thúc rồi. Dù sao thì với cô anh thật sự là không thể. Nhấn số điện thoại trên card một lần nữa anh lại đánh mất tình yêu của mình. Anh yếu đuối ư, nhưng anh yêu cô, yêu bằng tất cả trái tim mình.

Nét nghiêm nghị trên gương mặt người đàn ông, người đã vất vả trên thương trường, đã lặn lội với cuộc sống này bao nhiêu năm đang đối diện với anh làm anh thấy không khí ngột ngạt đến đáng sợ, ông đẩy về phía anh chiếc phong bì dày cộp cùng lời đề nghị chia tay cô

- Cậu thật sự không xứng đáng với con gái tôi những ngày qua tôi để cho nó tự cảm thấy chán nản với cuộc sống thiếu thốn để từ bỏ nhưng có vẻ con bé khá cứng đầu, nhìn nó đen đúa và vất vả cậu thật sự chịu được sao.

Đẩy phong bì lại phía ông, anh cười nhạt

- Cháu yêu cô ấy, nên cháu không cần tiền của bác, bác hãy mang cô ấy đi đi, cháu biết mình nên làm gì vì cháu yêu cô ấy, yêu rất nhiều.

Tình yêu của cô anh sẽ ghi chặt vào tim, không ai có thể thay thế được. Nhìn cô đứng dưới trái bưởi nhỏ, đáng đáng nhỏ bé ấy làm sao chịu đựng được những tháng ngày gian khổ.

- Mình đi dạo nhé

- Em đang phụ bác mà

- Hai đứa cứ đi đi

Nhìn nét mặt của anh bà biết con bé đến lúc phải đi rồi, bà đau lòng, thương con, cái số kiếp nghèo anh gánh từ khi mới sinh ra, bao khổ cực anh gánh, đến nay tình cảm cũng lặn dần, bà thương cả hai nhưng biết làm sao hơn, mấy ngày nay bà luôn nghĩ rồi cũng sẽ có ngày cô phải đi, thương con bà đành nuốt nước mắt vào lòng.

Ánh nắng chiều vàng vọt rơi từng giọt trên bãi cát vàng, cô nắm tay anh hạnh phúc nghịch những hạt cát trải dài trên bãi biển. Anh lặng lẽ bên cô, hai người sánh bước cùng nhau đến khi ánh mặt trời ngủ quên trong làn nước, ngồi tựa đầu vào vai anh cô mơ hồ thấy một nỗi bất an.

- Tình yêu mang lại cho người ta cảm giác thật hạnh phúc.

Cuối cùng anh cũng lên tiếng, cô "ạ" nhẹ nhàng.

- Bên nhau thật sự hạnh phúc, những ngày qua có em bên cạnh anh thấy mình sống cuộc đời này không còn gì hối tiếc, cảm ơn em

- Em cũng rất hạnh phúc

- Nhưng hạnh phúc còn là khi thấy người mình yêu hạnh phúc em à, hạnh phúc mà người mình yêu khổ cực thì không còn là yêu nữa mà là ích kỷ

Cô bật dậy

- Anh ... đang muốn nói gì?
- Em về thành phố đi
- Không, em không về
- Về đi em, cuộc sống cực khổ này sao em lại phải chịu chứ
- Em chịu được hết, anh đừng nói em đi nữa.

Nước mắt cô rung rung quay lưng đi thẳng về nhà, anh nhìn bóng cô trong đêm tối, những giọt nước mắt khê rơi dài, đáy lòng anh đau đớn đến vô cực, anh phải làm sao để trả lại cho cô những ngày tháng chưa có anh bước vào. Nhìn về phía xa xăm, đêm biển đen như một hố sâu, xa thật xa những ánh đèn nhỏ mờ lập lờ, leo loét mờ ảo như một cơn mộng tưởng, ảo giác của chốn tối tăm. Bất chợt anh nghĩ đến những chiếc thuyền trên biển lênh đênh, nghĩ đến người cha bạc mệnh đã biệt tăm trên biển, nghĩ đến anh mất của mẹ, bây giờ anh không biết phải làm sao, anh nên làm thế nào. Một chiếc thuyền vừa rời bến ánh đèn xa xăm, khắc vào lòng anh những suy tư và rồi anh quyết định, anh nên quyết định, đúng anh phải dứt khoát một lần thôi. Ánh đèn hiu hắt, cô đã ngủ say, mẹ anh vẫn ngồi khâu chiếc áo cũ của anh. Anh ngồi bên mẹ, dáng mẹ gầy gò, anh thương mẹ làm sao, anh là đứa con bất hiếu nhưng anh không nghĩ ra con đường nào khác.

- Con sẽ đi biển mẹ ạ

Mẹ anh dừng tay, không nhìn anh nhưng anh biết đáy lòng mẹ anh đang dao động thật nhiều

- Nhà trường vì sợ mang tiếng nên con đã xin nghỉ dạy rồi mẹ ạ, không đi dạy con không biết làm gì ngoài việc đi biển
- Còn nhiều việc trên đất mà con
- Con cũng muốn cô ấy về thành phố

Mẹ anh lại im lặng, bà biết sao hơn anh đã nói ra tức là đã suy nghĩ rất nhiều.

- Khi nào con đi
- Trưa mai thuyền chú Sáu ra khơi con đi theo chú ấy.
- Cha con cũng từng đi trên con thuyền của chú Sáu

Anh biết mẹ đang nghĩ gì, ôm lấy bờ vai mẹ, anh muốn mình bé lại, muốn làm một đứa trẻ, muốn được mẹ ôm lấy suốt cuộc đời này nhưng anh đã lớn và anh đang làm mẹ đau lòng.

- Con sẽ bình an mẹ à

Cả đêm anh trần trọc nghĩ đến cái thờ ơ của mẹ, đến giấc ngủ say an lành của cô, anh vẫn thấy mình chỉ làm được có vậy làm cho những người yêu thương đau lòng vì sự yếu đuối vô dụng của mình.

Sáng, khi mặt trời vẫn chưa rời biển hẳn, anh đã chuẩn bị xong hành lý, mẹ vẫn đi bán bình thường, Trâm và Trân đi học vẫn chưa về, anh nằm nhìn trần nhà, cuộc sống của anh vẫn cứ trôi chưa bao giờ anh trách móc cho số phận, nhưng giờ đây anh muốn trách ông trời, ông trời đang bắt công với anh. Mẹ gánh quan gánh về

- Cô ấy đâu mẹ?

- Mẹ bảo nó đi mua mớ rau với vài thứ linh tinh, con chuẩn bị xong chưa

- Xong rồi mẹ ạ, chút nữa con sang nhà chú Sáu.

- Ăn uống gì chưa con?

- Lên thuyền con ăn luôn.

- Haizzz !!!

Mẹ anh thở dài đi thẳng vào bếp, lén chùi nước mắt, anh thấy mình vô dụng quá.

- Con đi rồi sẽ về

Mẹ anh phát tay, anh đi những bước chân nặng nề, tương lại anh không dám nghĩ đến, nó mịt mù và đen tối như buổi đêm ở biển.

Cô về sau một buổi dạo chợ mua cho anh và bác quá trời trái cây, mớ rau thiệt tươi, mấy cô trong chợ đã quen mặt còn thêm cho cô quá trời luôn, vui vẻ với chiến tích của mình cô nhanh chân bước trên con đường nhỏ, từ phía xa Trâm và Trân đang thút thít chạy vội đi đâu.

- Chuyện gì vậy hai đứa.

- Chị là đồ xấu xa, chi đi đi, trả anh hai lại cho em.

Bé Trân nhìn cô ánh mắt đầy giận dữ, rồi hai đứa lại chạy đi, đã có điều gì xảy ra với anh rồi, cô vội vàng chạy theo hai đứa nhỏ, lòng phập phồng lo sợ. Ra đến bến những chiếc thuyền đã rời đi lênh đênh trên biển. Trâm và Trân gọi tên anh đến khản cả giọng, cô hiểu rồi, anh theo thuyền đi biển, vì cô anh đang gieo mình vào biển cả. Cô chạy ra biển gọi tên anh, nước mắt giàn giụa, tên anh vang trên biển, chìm xuống và tưởng chừng như im lặng dưới đáy sâu nhưng lại dội đến tận tim anh đau nhói.

Dù anh đi nhưng cô nhất định không chịu rời đi, mẹ anh tuy thương cô nhưng nếu cô không đi anh nhất định không về. Cô đành phải rời nhà anh nhưng không rời khỏi xóm biển này, cô thuê phòng trọ, trưa vẫn đến phụ mẹ anh dọn hàng, chiều chiều vẫn ra bến chờ anh. Mẹ anh đau lòng thương cô nhưng biết sao hơn. Ba cô cũng đến tìm, cô nhất định không về nhà, ông giận đến tím mặt, tát cô đồ cả mặt rồi khóa hết tài khoản của cô. Vì yêu anh, cô nhất định chịu được. Nhận dạy thêm cho vài học sinh, trong xóm mọi người biết chuyện ai cũng muốn giúp đỡ, ai cũng thương cho cô, cô đúng thật là người khác cảm động. Đáng vấp tiểu thư ngày nào đã quen dần với biển, làn da trắng đã rám nắng đi ít nhiều. Hơn một tháng trôi, bao thuyền đi xa đã trở về, nhưng anh vẫn còn lênh đênh trên biển, cô hàng ngày vẫn xuống bến hỏi tin anh, được hay thuyền anh lớn nhưng đang thất chưa đầy thuyền nên còn cố bắt thêm ít ngày nữa. Biết được tin anh nhưng lòng cô lo lắng hơn nhiều bởi nghe dân chài bảo nhau mùa bão đang đến gần, biển bắt đầu động mạnh, năm nay chắc bão đến sớm. Mẹ anh cũng nom nớp lo, bà trở bệnh, cô đến nhà chăm sóc dù không được chào đón như ngày anh còn chưa đi nhưng cũng không ghét nữa, cô thấy an ủi phần nào.

Đêm, trời trở cơn mưa lớn, sấm chớp liên hồi, bầu trời đen lập lờ những ánh chớp. Cô vội chạy sang nhà anh, nhà dột nhiều chỗ, cô phụ mẹ anh che lại những chỗ nước, rồi cùng bà đứng nhìn mưa rơi ngoài hiên, hai con người hai số phận nhưng giờ khắc này tâm hồn họ lại cùng lênh đênh trên biển, bà đứng ngồi không yên sau mỗi tiếng sấm chớp, cô thất thần ngồi trên bộ ván.

Mưa liên tiếp suốt ngày hôm sau, Trâm và Trân nghỉ học ở nhà, mẹ anh cũng không đi bán, cô cũng chỉ ngồi bó gối một góc, cả nhà lo lắng mong tin anh. Anh Thanh tắt tả chạy chiếc xe ngã rầm trước cửa, tấm áo mưa tả tơi không che được cả người. Đứng trước cửa nhà anh nghẹn ngào nói với bà :

- Thuyền chú Sáu đi xa, nhận được tin bão quay thuyền về nhưng Chết máy ... bão đến nhanh, thuyền bị bão ... không nhận được tín hiệu nữa...

Mẹ anh ngã gục, hai đứa trẻ ôm lấy mẹ khóc thảm thiết, cô khụy chân xuống nền nhà, trong khung cảnh này ai thấy cũng phải xót xa, anh Thanh bối rối trước viễn cảnh đau lòng này, chạy vội sang hàng xóm nhờ giúp đỡ đưa mẹ anh vào viện.

Trời gần sáng, mẹ anh tỉnh lại, bà tắt tả chạy ra biển, cơn bão vẫn chưa qua, mưa vẫn còn rơi dày, cô chạy theo bà, mọi người tập trung rất đông ở biển những người có thân nhân còn trên biển tập trung đầy đủ trong căn phòng nhỏ gác biển, người khóc, người la, người thất thân, vợ chú Sáu ngồi như mất hồn. Thấy chú Tư bên cứu hộ, mẹ anh chạy nhanh đến, nghẹn ngào :

- Tin tức gì chưa chú Tư?

- Chị bình tĩnh, thuyền cứu hộ đang cố gắng, biển vẫn còn động mạnh chưa thể đi xa được.

Lại một ngày trôi qua, nhưng gương mặt đau đớn ngồi mong tin, mưa vẫn rã rích bên ngoài, cô thấp thỏm lo sợ, cầu mong trời phật giúp đỡ cho những chiếc thuyền còn trên biển kia và cầu cho anh bình an nữa. Bộ đàm ông Tư reo lên, ông bật ngay, bên kia có giọng báo cáo

- Đã cứu được ba người, vớt được xác hai người, chưa thấy người của thuyền HP-302, có dấu hiệu tàu bị đắm.

Dứt cuộc gọi đàm, ông Tư rời vào trầm ngâm, ba giờ sau thuyền về, tiếng cấp cứu ò e, ba người được cứu sống, gia đình mừng rỡ đưa vào bệnh viện, hai người đã mất, người nhà đau đớn, người khóc, người xui, khoảnh khắc làm người ta đau xót lòng. Tàu HP-302 chắc là... giọng anh lính bàn bạc với ông Tư làm thân nhân trên tàu chú Sáu rơi vào tuyệt vọng, những người vốn biết rõ chỉ còn là không tin vào sự thật mà thôi.

Mẹ anh đau đáu nhìn vào không trung mờ đục màn mưa, cô chìm vào bóng tối, trước mặt cô mịt mịt tối sầm lại, có phải rằng cô đang đến bên anh, màn đêm này là đáy biển sâu đúng không?

Chẳng biết bao lâu đã trôi qua, cô dần mở mắt, mẹ cô đang ngồi cạnh, chớp chớp đôi mắt cô nhận ra mình vẫn sống, vẫn tồn tại và cô đang yên ấm trong bệnh viện và kia là mẹ cô, mẹ đang mừng rỡ gọi bác sĩ khi thấy cô mở mắt. Thất vọng khi không được đi cùng anh ngay cả đến thế giới bên kia, nước mắt cô lăn dài rơi trên gối. Bác sĩ đến, ba cô đến, mọi người đến, họ nói, họ gọi nhưng cô im lặng, cô không muốn nghe mọi thứ ù lên bên tai cô, cô không lên tiếng, cô chỉ nói chuyện với anh thôi. Mẹ cô hét hoảng gọi cô, bác sĩ xem qua xem lại hỏi thăm đủ thứ nhưng tim cô vỡ rồi theo anh trên biển. Mẹ cô khóc, ba cô như đã già thêm hàng chục tuổi, hốc hác nhìn cô, có ai đó bước vào là bệnh nhân sao, chắc ở giường bên cạnh, cô nhắm mắt lại không qua tâm, cô muốn chìm vào hư vô để tìm anh trong vô thức của cô. Và rồi tiếng anh ầm ập bên tai, anh bảo cô làm gì cơ mở mắt ra ư, anh ác thế bỏ cô đi rồi, giờ cô muốn đi theo anh, anh lại bảo cô mở mắt ra, không đời nào. Mở mắt ra sẽ thấy anh ư, lại lừa cô sao, lừa cô để anh đi một mình như lúc anh đi cô không gặp một lần. Cô không đời nào, nhưng tay cô đang ấm lên, ai đang nắm lấy tay cô vậy, là anh ư, anh đang nắm tay cô, anh cho cô theo cùng rồi ư, vô thức cô nở nụ cười hiền lành.

- Em đang nghĩ gì mà nụ cười mãi nguyên thế kia

Không, không đúng cảm giác này, cô mơ hồ mở mắt, trong hư ảo của ánh đèn quang, bóng anh mơ hồ hiện ra, dụi mắt, tay cô vẫn còn ầm ập trong tay anh. Là anh, là anh thật rồi sao, môi cô mấp máy muốn nói gì, nhưng không ra lời.

- Em không phải hỏi, anh sẽ kể em nghe. Hôm đó biển động mạnh lắm, thuyền chết máy, mọi người đều sợ lắm. Nhưng do tai nạn mười năm trước chú Sáu chuẩn bị kỹ hơn nên thuyền trước khi đi được kiểm tra kỹ lưỡng và vô cùng chắc chắn, mọi người đều trú xuống khoang tàu, thuyền bị sóng đánh nhiều lần tưởng vỡ, dù không ai nói gì nhưng anh biết ai cũng sợ, bị đứt liên lạc trên đất liền mọi người chỉ còn biết cầu

trời. Anh thì nghĩ đến mẹ và em, anh nhủ thầm nhất định phải trở về. Hai ngày qua rồi thuyền không cử nổi, một con sóng mạnh ập tới thuyền bị vỡ, mọi người bị sóng đập, cố hét lên bảo nhau bám vào mảnh vỡ thuyền mà cố gắng. Thật may sao, khi mọi người giằng co với biển đến sắp không còn chút sức nào thì có tiếng máy cứu hộ, bọn anh cố gắng thối còi và mọi người đã tìm thấy bọn anh, thật may mắn.

- Anh có sao không, sao lại mang đồ bệnh viện thế?

- Cũng trầy trầy, chút chút !

Anh cười tươi rói, cô hạnh phúc nước mắt lại trào dâng, có lẽ lời cầu nguyện của cô ông trời đã nghe thấy, dù gì cũng cảm ơn rất nhiều vì đã đưa anh trở về, cô nắm chặt tay anh cứ như rằng nếu cô buông tay anh sẽ tan biến vào không gian này. Ba mẹ cô ghen ngào trước khoảnh khắc ấy, phải chăng họ nên nhìn nhận tình yêu này rồi. Phải chăng vì sự cố chấp của mình họ suýt đã đẩy tất cả vào một bi kịch. Họ nên nghĩ đến một điều rằng với tình yêu chân thành người ta sẽ bất chấp tất cả để được yêu và hạnh phúc bên nhau.

Đêm biển đen và mịt mờ, con người ta sẽ không thấy được đâu là phía trước, nhưng rồi thì đêm cũng sẽ qua, ánh mặt trời rồi cũng sẽ tỏa nắng xóa tan đi bóng đêm đen tối.

Bảo Trân